

DELPHINE LECOMPTE (32) is kleindochter van de Dokter en eigenzinnig dichteres

‘Ik voel me verwant met Roodkapje’

Delphine Lecompte woont in een piepklein roze huisje in de Brugse binnenstad. Boven de voordeur staat een opgezet konijn met een fles Baileys. Ze noemt zichzelf prinses met een haviksneus, schrijft gedichten met titels als ‘Darmkanker in kleermakerszit’. Haar lief is een kruisboogschutter van 77 jaar, haar poëtica een kapotte boiler. Daarenboven is Delphine Lecompte de kleindochter van wijlen dokter Lecompte. “Ik ben zwaar erfelijk belast”, lacht ze.

Vrouwelijke Bukowski

De dieren in mij is haar eerste boek. In 2004 was er al *Kittens in the Boiler*, een zogezegde autobiografie die in het Engels werd uitgegeven. *Kittens in the Boiler* oogstte aardig wat bijval aan de andere kant van de plas. Ze noemden haar *a female Charles Bukowski*. Haar ouders waren er ziek van. Het laat Delphine Lecompte siberisch. “Een goed verhaal komt voor mijn ouders. Ik wijd mijn leven aan schrijven. Het is niet romantisch of aanstellerig bedoeld, maar soms zijn de associaties in mijn hoofd onhoudbaar. Dan moet ik ’s nacht de hele tijd de lamp uit- en aanknippen om alles op te schrijven. Het lukt me gewoon niet om mijn dagen te structureren met vlees en patatten. Schrijven komt altijd op de eerste plaats. Voor eten en wassen. Daarom stink ik soms een beetje. (lacht) Op de VDAB hadden ze mij allang kunnen klasseren als paria, maar gelukkig zijn ze sympathieker dan dat. Ik heb ze verteld dat schrijven voor mij de essentie is. Ik ben de dichteres van de VDAB, maar dat maakt me niet speciaal. Ik ben werkloos. Al heb ik lang op de zuivelafdeling van de Carrefour gewerkt. Ik deed het graag, kreeg er inspiratie van. Ingevingen schreef ik op in een boekje. Ze hebben me ontslagen omdat ik te traag en te dromerig was.”

Ik kleed mij aan en wapen mij tegen onopgesmukte spotternij en vernietigende evaluaties ik fiets naar mijn werk ‘TE TRAAAG, TE TRAAAG, TE TRAAAG’ huilt de wind die zand en gebruikte condooms in mijn gelaten gezicht spuwt.

“Mijn moeder is soms kwaad omdat ze denkt dat ik geen verantwoordelijkheid wil nemen. Maar ik geloof niet dat ik echt voor de zelfkant heb gekozen. Ik cultiveer het heus niet. Ik heb te veel gênante dingen uitgespookt, op tafels gedanst en mensen geschoffeerd. Ik vind een normaal leven helemaal niet saai. Integendeel, het is exotisch, zo ver staat het van mij af. Ik heb niet genoeg verbeelding om het mij te kunnen voorstellen. Op school noemden zij mij de depressieve dwerg, maar ik ben niet gewoon maar somber. Daarvoor overdrijf ik te graag. Eigenlijk zijn mijn gedichten grappig bedoeld. Van Leonard Cohen zeggen ze ook dat hij een oude brombeer is, terwijl ik hem sensueel en grappig vind. Idem voor Morrissey. Het is geen zelfmedelijden. Het is wraakzuchtig venijn waar ik mee moet lachen.”

De poëtica van de boiler

Volgens Delphine Lecompte hoeven we ons geen zorgen maken. Weliswaar is zij bijwijlen een zwartgallig klaagdier, maar dood wil ze niet. “Ik moet nog van alles”, zegt ze. “Ik ben bang dat ik te weinig tijd heb om de mooiste dingen te vinden. En ik heb grote angst om te stikken. Dan moet ik weer googelen op dichters, stikken en voedsel, en vind ik niemand. Behalve Tennessee Williams. Die heeft zich naar het schijnt verslikt in het dopje van zijn flesje oogdruppels. Ik hou van absurde humor en ik vind het heerlijk om in mijn gedichten links en rechts uit te halen. Bijvoorbeeld door adjectieven te gebruiken die niet bij grote dichtkunst passen. Minigolfende neurologen bijvoorbeeld.” (lacht)

Ook ik moet mijn plaats en bezigheid vinden mijn plaats: de kelder van mijn grootouders mijn bezigheid: de zandkleurige loodgieter met de stem van een onzekere tandartsassistente tergen iedere dag komt hij de boiler repareren hij noemt hem een ontombaar beest waar geen vat op te krijgen is en geen sleutel op past.

Nog dik drie dagen en het is Gedichtendag. De Herman de Coninck-prijs gaat donderdag naar een van de vijf genomineerde dichters. Delphine Lecompte (32) maakt geen enkele kans. Zij gaf vorig jaar bombarieeloos haar eerste dichtbundel uit. *De dieren in mij* is een heerlijk, spotziek fabelboekje. ‘Leugens exclusief, zo persoonlijk dat het gênant wordt’, lacht ze. DOOR AN OLAERTS / FOTO JONAS LAMPENS

Delphine Lecompte excuseert zich voor de zelfspot en het eventuele sarcasme. “Ik kan het gewoon niet opbrengen om mezelf en het wereldje ernstig te nemen. Ook al weet ik dat er heel veel mensen zijn die niet willen lachen met poëzie. Pas op, ik ben ijdel genoeg om gelezen te willen worden, maar zelfs als alle mensen uitgestorven zouden zijn, zou ik toch nog blijven schrijven. Bovendien weet ik heel goed dat bijna niemand poëzie leest. Mijn moeder heeft dertig exemplaren gekocht van *De dieren in mij*, maar veel meer zijn er niet verkocht. (lacht) Ik ben wel eens gaan leuren in De Standaard Boekhandel, maar ze wilden het niet hebben. Tja, gedichten kun je maar moeilijk opdringen. Overigens ben ik niet bang om

een gefrustreerde schrijfster te worden. Ik geloof namelijk echt dat het goed is wat ik schrijf. Het is een vreselijk woord, maar mijn werk is authentiek. Sterker nog, het is zo persoonlijk dat het gênant wordt. Ik vind het soms raar dat heel veel mensen zich toch herkennen in mijn gedichten. Terwijl ik altijd dacht dat ze daar te gek voor waren.”

Liegen tegen psychiaters

Over de geboortedatum van Delphine Lecompte bestaat verwarring. Die heeft ze zelf gezaaid. “Vroeger wilde ik jonger zijn”, legt ze uit, “omdat ik een paar jaar van mijn leven heb verspild. Daar heb ik me lang voor geschaamd. Ik was 18, 19, 20, 21 en ook nog 22 en ik was een marginaal. Ik schreef niets. Ik

prutste alleen maar. In de praktijk ging het om weinig eten en heel veel drinken. Anorexia en alcoholisme, ja. Na een paniek-aanval ben ik in een ziekenhuis beland, waar ik gekoesterd werd door moederlijke verpleegsters. Ik genoot ervan. Ook toen ik de psychiatrie zat, liet ik het mij welgevallen. Ik deed niet mee aan ergotherapie. Ik zag het meer als een gezellige kennismakingsronde met psychoten en alcoholisten. Voor de rest deed ik niets anders dan liegen tegen de psychiaters. Ik raakte helemaal op dreef. Op de duur kregen ze zelfs medelijden met mij. Terwijl er helemaal niets was gebeurd. Mijn ouders zijn misschien niet perfect, maar het zijn ook geen monsters. Ik bleef maar allerlei dingen uitvinden. Ik weet niet waarom. Voor de aandacht zeker? Als kind deed ik dat

ook al. Dan schreef ik een avontuur over een sprekende muts. Of ik vertelde dat mijn vader in de gevangenis zat. Of ik liep met een splend been op de dijk in De Panne. Het waren nooit kwaadaardige leugens. Het ging altijd om constructies en scenario's. Op de duur was het een verslaving. Komt daarbij dat ik ervan overtuigd ben dat veel mensen graag belogen worden. Zo dankbaar dat ze waren in de psychiatrie!” (lacht)

Dode makrelen liggen mij te verleiden op een wit bord onder de makrelen strijden twee Vlaamse krijgers om de bruidsschat van een prinses met een haviksneus.

De gedichten van Delphine Lecompte zijn doorspekt met dieren, kleine toverkunsten en verwijzingen naar sprookjes. In de woonkamer staan drie opgezette konijnen (twee kaartende, en die ene met die fles Baileys), een zilvermeeuw en een soort fazant. Als ze rondloopt in het bos en ze komt een eekhoorn tegen, spreekt ze over een wonderlijke ontmoeting. Soms telt ze rode auto's. “Het is compleet kinderachtig, maar ik maak mezelf wijs dat rituelen het gevaar buiten

Ik moet nog van alles. Ik ben bang dat ik te weinig tijd heb om de mooiste dingen te vinden. En ik heb grote angst om te stikken

houden. Ik heb er geen interessante theorie over, maar sprookjes zijn belangrijk in mijn leven. Ik voel een soort verwantschap met Roodkapje. Omdat ik bij mijn grootmoeder heb gewoond. Ook al zijn sprookjes allesbehalve vrolijke verhaaltjes. Perverse jongens in het bos horen er nu eenmaal bij. Het hoeft niet tragisch te zijn. Veiligheid bestaat niet. Daarom verlang ik soms terug naar een tijd waarin je je kunt verstoppen onder de tafel, waar je met huisdieren kunt communiceren en waar je nooit medeplichtig bent aan het volwassen leven.”

Mijn aas en mijn heer

“In mijn eigen universum kan ik me intens gelukkig voelen. Het is pas als de buitenwereld binnenloert dat het begint te wringen. Dan denk ik: ‘Oei, hier klopt iets niet. Ik ben niet normaal.’ En inderdaad, ik ben nog altijd niet de meest stabiele persoon, maar intussen heb ik wel al vijf jaar een liefdevolle relatie met een oude kruisboogschutter”, vertelt Delphine Lecompte. “Hij heet Omer. Hij is 77 jaar. Hij is mijn buurman. Ik heb hem leren kennen toen ik eens een envelop bij hem ging lenen. (lacht) In het begin zocht ik hem alleen op voor de inspiratie. Hij was de *dodgy neighbour* en de *dirty old man* in mijn eerste boek. Ik heb me heel lang verzet tegen de verliefdheid. Eigenlijk heb ik het nooit gewild. Hij is 45 jaar ouder dan ik. Reken maar dat zoiets gênant is om tegen je moeder te vertellen. Ook al is hij veel kwiekier dan ik. Hij neemt me soms mee naar de schutterij. En seksistisch dat ze daar zijn! Het zou niet mogen, maar ik drijf er graag de spot mee. Omer leest toch niet wat ik schrijf.” (lacht)

Vrouwen mogen hier niet schieten omdat ze te fragiel en te wraakzuchtig zijn dus kaart ik met drie rancuneuze feeksen zwijgen doe ik nu niet meer ik leid de aandacht af van mijn aas en mijn heer.

“Er is vrouwenhaat in de wereld, daar heb ik me bij neergelegd. Alleen aan bloemlezingen van vrouwelijke dichters erger ik me nog wel. Voor de rest heb ik geen last van maatschappelijke engagementen. Ik ben dan wel geen tevreden meisje, maar mijn boosheid is kleingeestig van aard. Omer en mijn moeder werken mij nog het gemakkelijkst op de zenuwen.” (lacht)

De dieren in mij van Delphine Lecompte is uitgegeven bij Uitgeverij De Contrabas en kost 12,50 euro. www.uitgeverijdecontrabas.nl